

Vyndi ven, vyndi ven, potěšení,
Na to naše smutné rozlúčení.

Vyšla ven, vyšla ven, zaplakala,
Z tej dalekej cesty rozmhúvala.

Keď půjdeš, můj milý, přeč ode mňa,
Nechod sám, vem sebú kamaráda.

Keď půjdeš přes hory, oberú ťa,
Budeš-li sa bránit, zabijú ťa.

Táhle.

130.

Měť sem šťastí, měť sem šťastí, ai ne-šče - stí.

Měť sem šťastí ai ne-šče-stí, po-tka-ło mňa děv-če hez-ký.

Potkało mňa, neznało mňa, Vrať mně, milý, co je mého,
Donda za mňa, volało mňa. Já ti vrátím, co je tvého.

Vrať mně milý můj věneček,
Já ti vrátím prsténeček.

Zvolna.

131.

Sadiť sem si vi-še-něč-ku v hum - ně, dáli pán Bůh,

o - na sa mně u - jme, dyž po - ča - ťa vi - še - něčka

ro - dit já sem začal za svú mi - ľú cho - dit.